Nr 3
marts
1952
36 ÅRGANG

SPEJDERNES MAGASIN

EN PRØVE

Oversat fra amerikansk af A. Hinke

— en indianerfortælling

En dag tog Sorte Høg sin lille søn med ned til flodbredden og sagde: »Fortæl mig, hvad du ser.«

»Oh, far,« sagde drengen, »jeg ser mig selv.«

»Godt,« sagde Sorte Høg, »men hvor meget af dig selv ser du?«

»Jeg ser mine øjne,« sagde drengen, »jeg ser mine ører, jeg ser min mund.«

»Ja,« sagde hans far, »og husk, at en indianerdreng altid ser med sine øjne og hører med sine ører, før han nogen sinde taler med sin mund.«

Og på denne måde underviste han den lille dreng fra dag til dag.

Engang, da indianerdrengen var i tiårsalderen, kom der mange høvdinge for at besøge hans far. Brændestykker blev stablet op, og drengen vidste, at der ville blive et stort møde om natten. Han ville gerne overvære det. Men hans mor kaldte på ham: »Det er sengetid, min søn!«

Fordi han var en indianerdreng, vidste han, at han måtte adlyde, og derfor gik han ind i wigwammen. Han løftede teltfligen og tænkte: »Hvis jeg trækker min bøffeldragt helt hen til fligen og lader den være åben, så kan jeg måske høre, hvad de siger.«

Indianerne, der nu sad rundt om ilden, fortalte historier. En af dem fortalte om en tiårs dreng, der udviste stort mod, da han var alene i en hule med en stor, sort bjørn. En anden fortalte om en dreng, der også var ti år gammel, og som havde mod nok til at frelse et lille barn med fare for sit eget liv. Og således fortsatte historierne.

Den lille indianerdreng gled nu ud af wigwammen og kravlede nærmere, så han kunne høre mere.

Den største af de store høvdinger i kredsen vendte sig om og så ham. Idet han tog en spand op fra græsset, rakte han den til drengen og sagde: »Gå hen til kilden og hent en spand fuld af vand.«

»Gå til kilden!« tænkte drengen. »Det tør jeg ikke. Så skal jeg gå et langt stykke gennem den tætteste del af skoven. Og jeg har aldrig været alene i skoven, når det har været mørkt.« Han så rundt i kredsen efter sin far. Men hans fars fødder var korslagte, han fars hovede var bøjet, og hans fars øjne var rettede mod jorden. Hans far måtte mene, han skulle gå! Drengen tog spanden og begyndte at gå. Men ved hvert skridt vendte han sig om for at se tilbage til ilden. Bare han kunne have taget noget af den med for at forskrække de vilde dyr!

En ulv hylede i det fjerne. Indianerdrengen begyndte at løbe. Men han faldt over en stub. Da han var kommen op igen, løb han lige mod et træ. Derved fik han en stor bule i panden. Men den var ikke halvt så stor som den klump, han havde i halsen. Det var, som om han skulle kvæles.

Til sidst nåede han kilden og fyldte spanden. Der var underlige lyde rundt om ham. Noget ramte ham i ansigtet, og han spildte næsten alt vandet. Det havde kun været en flagermus. Da drengen nåede kredsen af de ventende indianere, var han helt åndeløs.

Med skælvende hænder rakte han vandspanden til den største høvding. Men høvdingen så på vandet og gryntede: »Dårligt!« Så rakte han den til den næste høvding. Han så også på vandet og gryntede: »Dårligt!«

Spanden gik hele kredsen rundt. Så vendte den store indianerhøvding bunden i vejret på den og hældte vandet i græsset.

»Prøv igen!« sagde han, »og lad være med at skynde dig.«

Igen? Hvordan kunne han? Han kunne aldrig blive så modig som de andre tiårs drenge! Men han vidste, at han skulle. Derfor tog han spanden og vaklede af sted.

Nu rejste vinden sig, og alt syntes levende. I den mørkeste del af skoven lød der et frygteligt skrig bag ved ham.

»Hu-u-uh!« Det var kun en ugle. Men da drengen begyndte at løbe, ramte en slyngplante ham i ansigtet. Alt syntes at være efter ham. Han løb til kilden, hvor han fyldte spanden med vand. Han gik vaklende tilbage. Men det var lettere end første gang. Og spanden var næsten fuld.

Igen gik spanden kredsen rundt, og igen gryntede hver høvding: »Dårligt!« Igen hældte den største høvding vandet ud på jorden. Idet han rakte den tilbage til drengen, sagde han: »Gå til kilden og hent en spand fuld af vand.«

Drengen greb spanden hurtigt og vendte sig mod skoven. Ikke een gang så han sig tilbage. Han brød sig ikke om støjen fra træerne, for han vidste, at det kun var vinden. Nu brød han sig heller ikke om flagermusene, der fløj tæt forbi hans ansigt. Og da han igen hørte, at det bag ved ham skreg: »Hu-u-uh!« råbte han tilbage: »Hu-u-uh! hvem er bange? Ikke jeg!«

Da han denne gang nåede kilden, fyldte han spanden lige til randen og sagde til sig selv: »Jeg vil gå hvert stykke af vejen og ikke spilde en dråbe.«

Da den største høvding tog spanden og så, at den var fuld, sagde han: »Ah-hah!« Enhver høvding så på spanden og sagde: »Ah-hah!«

Denne gang stillede den største høvding spanden på jorden. Så rejste han sig op, og idet han lagde sin hånd på drengens skulder, sagde han: »Modig dreng, for du har overvundet natten!« Den næste høvding rejste sig op, lagde sin hånd på drengens skulder og sagde: »Modig dreng, for du har overvundet frygten!« Enhver kaldte efter tur drengen modig.

Sidst af alle kom Sorte Høg, drengens egen far. Han lagde hånden på sin søns skulder og sagde: »Modig dreng Værdig til at være Sorte Høgs søn. Værdig til at vokse op og en dag blive en stor høvding, for du har overvundet det, der er sværest at vinde over i hele verden. Du har overvundet dig selv!«

Idet Sorte Høg tog en fjer fra sin egen hovedprydelse, satte han den på sin søns hovede. Og sammen gik de til wigwammen: Indianerhøvdingen og hans lille søn, der ikke alene havde vundet over natten og frygten, men endog over sig selv.«

Forsidebilledet
er denne gang et kig ned over Hylkedam — Fort Knox — Landsskovmandsturneringens hovedkvarter, fotograferet af Svend Buhl.

Rødfrakkerne er kommet på et hårdt job

Endnu ingen pelstyve anholdt.

Men man har fundet et spor at gå efter i våben-smuglerierne.

De endeløse skove afpatruljeres uge efter uge af ridende politifolk. Over højdedrag og gennem slugter baner patruljerne sig vej ad smalle stier, floder forceres til fods og til hest, men hidtil er der i hvert fald tilsyneladende ikke opnået noget større resultat.

Fra Hudson Bay Compagniets stationer i Porcupine River distriktet meldes stadig, at fangsten er så ringe denne vinter, at der kun kan være to årsager, enten er skovenes pelsvildt ved at forsvinde af en eller anden grund, eller også bliver compagniets udstillede fælder røgtet først af andre, og i så tilfælde må det være øvede og drevne folk, der er på spild, da man kun i forholdsvis få tilfælde med bestemthed kan konstatere, at pelstyve har været på spil. Pelsjægerne mener endvidere, at der er ligeså meget vildt i skovene som hidtil, og da fælderne næsten altid er tomme, når man kommer og ser til dem, er man mest tilbøjelig til at mene, at det er et velorganiseret vildttyveri, der finder sted. Ved omhyggelige undersøgelser og iagttagelser er det dog i ca. hundrede tilfælde lykkedes pelsjægerne med bestemthed at fastslå, at der har været dyr i fælderne, og at disse må være fjernet af mennesker, der har gjort alt for at udslette sporene efter sig.

Fra rødhuderne har der ikke været nogen hjælp at hente, til at få løst mysteriet. Indianerne er mod sædvane tavse som graven, såsnart man forsøger at dreje samtalen hen på pelsjagt og mistanke om pelstyverier. Denne tavshed behøver dog ikke at betyde, at de skyldige skal findes indenfor indianerstammerne, men den kan måske snarere have sin årsag i politiets posekiggeri efter våben og whisky i indianerreservaterne i den seneste tid. Der skal ikke meget til at såre stammehøvdingenes stolthed.

En af Compagniets nyanlagte veje

Parti fra byen Whisky Row, hvor den mystiske naturfotograf fornylig er set

Dog står politiet ikke helt på bar bund, men i sagens interesse hemmeligholdes visse fakta. Rygter vil dog vide, at Nord West Politiets mistanke er vakt med hensyn til en meget omstrejfende tilsyneladende velhavende turist, der som naturstuderende og dyrefotograf har vist en usædvanlig evne til at vinde samtlige indianerstammers venskab. Forøvrigt har politiets udvidede patruljevirksomhed fastslået, at det ikke er et helt ringe antal fremmede »rejsende«, der færdes i Porcupine distriktet, og selv om der altså endnu ikke har været mulig at skaffe beviser om nogle af disse fremmedes forbindelse med såvel pelstyverierne og våbensmuglerierne, så har man dog i politiets hovedkvarter på fort Knox godt håb om en skønne dag »at få bid«.

Politifolk forcerer Blackwood River på en patruljetur

Sabotagehandlingerne mod Hudson Bay Compagniet er ophørt siden politiets anholdelse af 3 fremmede »guldgravere«, der viste sig at være særdeles velforsynet med sprængpatroner, men politiet er dog af den opfattelse, at det sandsynligvis kun er en slags pause og har rådet Hudson Bay Compagniets folk til at være på vagt. Endvidere meddeler rygtet, at der skal være en begrundet mistanke om, at det er et stort konkurrerende pelsfirma i USA, der skulle stå bag begivenhederne, og at myndighederne omgåes med planer om en forstærket indsats bl. a. af frivilligt mandskab i løbet af kort tid.

John Fraser.

Parti fra Pembroke, hvor de 3 fremmede guldgravere med det meget sprængstof blev arresteret.

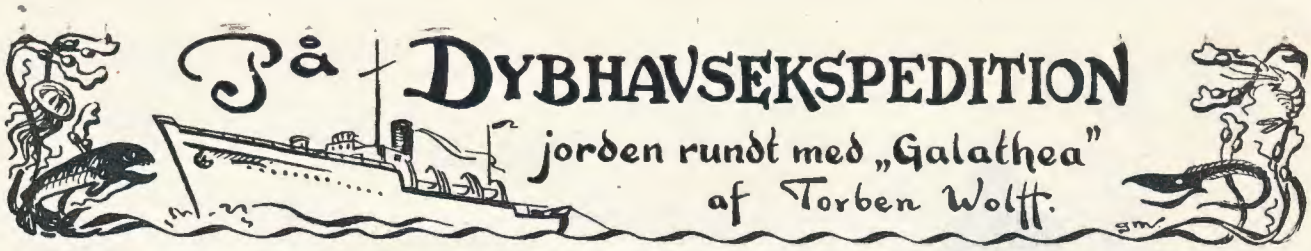

11. REJSEBREV

EFTERTRYK — OGSA I UDDRAG — FORBUDT

Cambell-øen, 1. jan. 1952.

Det er nytårsdag i dag — det andet år på Galathea. I går aftes havde nogle stykker af os fået stablet en helt præsentabel nytårsrevy på benene, som vi fremførte to gange, så også vagtholdene fik lov til at more sig. Efter den påfølgende nats festligheder hersker der i dag en noget mat stemning på det gode skib. Men det gør ikke noget, for der er ikke en sjæl, der kan komme i land! Vi ligger i en dyb og smal fjord, der skærer sig ind fra østsiden af Campbell-øen, og som man skulle tro, var den sikreste ankerplads i verden. Men omkring os raser en orkan, vindstyrke 11—12, der ville kunne vælte alle træerne på øen, hvis der altså bare havde været nogle. Vi har prøvet at ligge for begge ankre, men begyndte at drive af, så nu holder vi gående midt i fjorden, hvis ellers så stille vand er i vildt oprør. — — — Nå, men det var jo forresten slet ikke Campbell med dens søelefanter, pingviner og albatrosser, vi skulle tale om — det må I have til gode til næste gang .....

Næh, vi hopper helt tilbage til det tropiske hede Port Moresby på Ny Guinea, hvortil vor lille Rennell-ekspedition, som du måske vil huske, vendte tilbage et stykke tid efter, at Galathea var dampet sydpå til Australien.

Selve Port Moresby er hurtigt overskuet; nogle store varehuse og andre forretninger, et par halvdårlige hoteller og en masse bungalower, barakker o.s.v. fra krigens tid, da forsvaret af Ny Guinea mod japanerne lededes fra Port Moresby. Nu er alle disse store og små bygninger overtaget af administrationen, idet Port Moresby er hovedstad for Papua, den australsk styrede del af Ny Guinea, der jo er delt mellem Holland, England og Australien. Byens nærmeste omegn var trist og tør, helt udbrændt af den sviende sol, så alt og alle længtes efter regntiden.

Også spejdere i verdens primitiveste land.

Ventetiden i Port Moresby faldt mig imidlertid ikke lang, idet jeg her fik lejlighed til at komme i forbindelse med de lokale spejdere. Allerede før krigen var man så småt begyndt at indføre spejderbevægelsen i dette store, vilde land, i hvis indre der den dag i dag findes vidtstrakte områder, hvor en hvid man aldrig har sat sin fod, og hvor menneskeæderi muligvis stadig trives i bedste velgående. Krigen bevirkede imidlertid, at spejderarbejdet måtte standse, og først for to år siden kom man rigtig i gang igen; siden ifjor er antallet fordoblet, så der nu findes omkring 600 spejdere, næsten udelukkende lokaliseret omkring Port Moresby og Rabaul på Ny Brittanie-øerne. I 1951 besøgte rejsesekretæren fra Det internationale Bureau, F. J. Dahl, Ny Guinea og afgav bagefter en rapport, der er fuld af lovord over det målbevidste arbejde, der — trods enorme vanskeligheder i dette store, primitive land — udføres af hvide og indfødte spejderførere. For øjeblikket sætter man stærkt ind på førertræningen og på en tilpasning af spejdersporten til de særlige forhold her. Fornylig er spejderlov og løfte blevet oversat til nogle af de mange indfødte sprog, der tales rundt om i Ny Guinea, hvor næsten hver stamme har sit eget sprog.

Tre møder på een aften.

Det begyndte med, at jeg en aften blev inviteret til ulvemøde i 1. Hanuabada flok. I stedet for bukser bærer ulvene dernede en slags skørt, lava-lava, som alle indfødte går med, og som du kan se på et af billederne. Da drengene aldrig går med bluse i det tropiske varme klima, findes ulvemærker, 1. og 2. stjerne o.s.v. fastsyet på deres lava-lava. Ulvene viste mig nogle af deres danse og sang for mig — og sikke de kunne synge og sikke et ulvehyl, de gav til slut, da jeg havde fortalt dem noget om Galathea og de dyr, vi fanger.

Senere på aftenen var jeg til møde hos roverne i samme landsby. De fortalte mig en hel del om, hvad de har for; bl. a. havde de fornylig foranstaltet en opvisning og fest, hvorved de i samarbejde med spejderne og ulvene havde tjent over 2000 kr. Disse penge går til et fond, for hvilket de meget snart vil påbegynde opførelsen af et fint spejderhus. Roverne hjælper også med i en trop af invalide spejdere, der er knyttet til det store hospital for indfødte nær Port Moresby. Efter at have fortalt dem om Galathea, om spejdersport i Danmark, og om de mange spejdere i fremmede lande, jeg efterhånden har mødt på denne tur, blev jeg kørt til et tredie møde, denne gang hos den nystartede søspejdertrop, 8. Papua. De var særlig glade for at høre om skibet og dets udrustning, og også vore hjemlige patrulje-søspejderbåde, Alborgjollerne, interesserede dem levende. Jeg lovede at sætte dem i forbindelse med søspejdertroppen i min division, og jeg tænker, at der allerede er en livlig brevveksling i gang mellem danske og papuanske søspejdere.

I en papuansk spejderlejr.

Næste eftermiddag kørte min specielle spejderven, Ben, mig ud til en lille pælelandsby, Porobada, et stykke fra Port Moresby. Her havde en indfødt lærer fornylig startet en trop og en flok, mens hans kone tog sig af pigespejderarbejdet. Det hele var endnu meget, meget primitivt, kun de færreste havde uniformer, men al-

Efter flaghejsningen overbragte jeg spejderne i Porabada en hilsen fra danske spejdere.....

Pælehytter i en af landsbyerne ved Port Moresby

En Papua-bandefører lærer en ulveunge at skyde med bue og pil. På deres lava-lava ses ulvehoved m.m.; BF til venstre har 1. stjerne.

drig har jeg set drenge og piger, der var mere ivrige efter at suge lærdom om spejder- og ulvesport til sig.

Da Ben og jeg ankom, stod de alle fint opstillet foran en flagstang. Efter at flaget var hejst, talte jeg til dem om, hvor glad jeg var for at kunne bringe dem en hilsen fra alle drenge- og pigespejdere i det fjerne Danmark; samtidig måtte jeg beklage, at jeg ikke havde min spejderuniform på — den lå på Galathea, for på Rennel havde jeg ærlig talt ikke brug for den! Både drengene og pigerne dansede nogle af de interessante indfødte danse for os, og nogle af dem var fantastisk gode. Også deres korsang var fremragende, og jeg savnede stærkt skibets trådoptager (wire-recorder) — dette var **virkelig** førsteklasses sang. —

Endelig fik jeg lejlighed til at være med til et lejrbål hos 2. Hanuabada trop, der lå i weekend-lejr 20 km uden for Port Moresby i et dejligt terræn tæt ved en flod, der forresten var fuld af krokodiller, men det er en anden historie. Telte bruges ikke i Papua, men på mindre end en time havde hver patrulje til ly for natten bygget et stort, teltagtigt fletværk af svære grene, bundet sammen af plantefibre og tækket med græs. Desværre var det for mørkt til at fotografere, da jeg kom. Også besnøringerne på lejrarbejder var lavet med de sejge plantefibre. Da Ben og jeg havde kigget på lejren, blev bålet tændt af de fire patruljeførere. Underholdningen bestod mest af sange og danse, og også disse drenge sang glimrende, altid flerstemmigt og smukt afstemt. Foruden »Tjickerlicker« lærte jeg dem nogle danske sange (»Tiria holdria«, »Kuk-kuk«-sangen o. a.); jeg behøvede kun at synge melodien et par gange, så kunne de den, og et øjeblik efter havde de sat overstemmer på og — hvor lød det godt!

Med megen højtidelighed blev en indfødt spejder optaget som tropsassistent, og på tropsførerens anmodning bød jeg ham velkommen i den internationale spejderbevægelse og pålagde ham at udføre et målbevidst arbejde i troppen til gavn for ungdommen i det land, der er hans ....

Oppe over skyerne —

Jeg skulle også have været til møde med roverne i den australske rovertrop i Port Moresby, men så viste der sig pludselig en mulighed for at komme sydpå med en ekstramaskine; med få timers varsel fik vi pakket vore ting, jeg vinkede farvel til mine mange nye venner, og sammen med mine Rennell-kammerater begav jeg mig ud på det sidste lange stræk tilbage til Galathea — og samtidig min første langdistance-flyvetur.

Maskinen var en cloudmaster af nyeste type, QUANTAS E 403. Jeg var ked af, at vi næsten øjeblikkelig var ude over havet, så snart vi var lettet, men jeg fik dog tid til at beundre den skære lysegrønne farve på koralrevene langs kysten fra nogle 100 m højde. Vi steg til godt 3000 m højde og holdt os der det meste af turen. Vi havde det vældig rart — det er helt spændende at prøve at leve som luksusmenneske for en dag, især på baggrund af kokosnødder og yams morgen, middag og aften på Rennell.

Det var en stor oplevelse, da vi senere kom ind i en skybanke. Til at begynde med føltes det svært hjemligt, da maskinen p. gr. a. huller i luften teede sig som Galathea i en halvhård kuling. Og da vi så kom op over skyerne, hvor himlen som bekendt altid er blå, blev vi vidne til en skønhed, som er svær at beskrive. Set nedefra kan de kuplede klodeskyer være særdeles dekorative, men det er for intet at regne mod den rene og uberørte, blændende hvide pragt, der åbenbares, når man kigger hen over det øverste af en klodesky — som et fjeldparti dækket af meterhøj sne. Digteren Ove Rode siger: »Der er intet i verden så stille som sne« — og man kunne tilføje: — »og som overfladen af en kridhvid, kuplet klodesky, belyst af en blændende sols stråler.«

Det store Barriere-rev, der strækker sig langs Queenslands kyst, så fantastisk ud fra 3 km højde. Aftenen faldt på, inden vi nåede ind over det australske fastland, og det var mørk nat, da vi i en bue sejlede ind over Brisbane, der lå under os som et trylletæppe af titusinder af hvide, gule, røde, blå og grønne lyspletter.

Galathea havde været der ....

Vi var af gode grunde lidt nervøse, da vi skulle gennem paskontrollen, for vore pas lå på Galathea. Men sa snart vi sagde til kontrolløren, at vi var fra Galathea, var der ingen ende på hans venlighed og hjælpsomhed. Så godt et rygte havde skibet efterladt i Brisbane, hvor besøget havde haft en særlig hjertelig karakter. Efter en hurtig middag i lufthavnen, der desværre alt, hvad vi fik at se af den smukke by, gik vi på vingerne igen og var to timer senere i Sydney. Det var unægtelig en brat overgang at komme direkte fra tropernes trykkende varme til Sydneys kølige forsommeraften.

Kort før vor ankomst havde Galathea forladt Sydney. Vi måtte blive nogle dage i byen, der som bekendt er Australiens største og har godt og vel så mange indbyggere som København. Det var en sær fornemmelse igen at gå på gaden i en storby og kun se hvide mennesker for ikke at tale om butiksvinduer og sporvogne. Det meste af tiden sad jeg på et af de store biblioteker og studerede al den litteratur om Rennell, jeg kunne få fat på, hvilket dog ikke vil sige så forfærdeligt meget.

En af dagene holdt jeg dog fri og var med de andre på en dejlig tur ud til en af badestrandene ved kysten. Først kom vi over den vældige bro ved havnen. Den har et frit spænd på mere end 500 m, og med tilkørselsramper er den næsten 5 km lang; dens frie gennemsejlingshøjde er 55 m, og den totale højde er omkring 100 m eller næsten lige som rådhustårnet i København. Ankommet til stranden bed vi hovedet af alle betænkeligheder og hoppede i det iskolde vand (det var 20 grader). At bade fra åben strand i Østaustralien kan være forbundet med livsfare, fordi hajerne her går helt ind på lavt vand og kan være frygtelig glubske. Vi badede derfor i et aflukket bassin, der lå lige ud til havet. Der findes også åbne strande, som man beskytter så godt som muligt ved at have udkigsmænd siddende i tårne langs kysten. Bliver der ved bestemte signaler varskoet haj, ryddes vandet på et øjeblik.

Bagefter gik vi op på de høje sandstensklipper, der omgiver indsejlingen til Sydney havn, og mod hvis fod Stillehavsbrændingen tordner. Heroppe vokser en hårdfør plantevækst af forskellige småbladede buske, meget lig dem, vi for et år siden så ved Kapstaden i Sydafrika, der ligger på omtrent samme breddegrad.

Koala-teddybjørnen og to yndige unger

Hjemme igen!

Over det knastørre, solsvedne Sydøstaustralien fløj vi d. 8. ds. videre til Adelaide, hvortil Galathea lige var ankommet. Det blev et glad gensyn, og vi var lykkelige over at være hjemme igen og over at kunne dementere alle rygter om at være blevet ædt af vilde. — Vi kom straks i gang med at hjælpe til med at pakke kasse efter kasse med glas med uvurderlige samlinger fra arbejdet i det indiske Ocean og i Ostindien til hjemsendelse med dansk skib.

Som de andre australske byer er Adelaide ung af alder, kun godt og vel 100 år gammel. De, der dengang forestod byplanlægningen, har haft forstand på de dele. I midten findes City med dens regeringsbygninger o. l. samt skyskrabere, som præger alle større byer hernede. Hele vejen uden om City ligger et bælte af smukke parker, og udenfor dem igen kommer de udstrakte forstæder med villaer; så godt som alle australiere bor nemlig i eget hus.

Så snart kasserne var vel ombord i Ø.K.s »Korea«, der sejlede dem direkte hjem, afgik vi. Undervejs til Melbourne er der kun lavt vand, så vi tog kun et par enkelte trawltræk. Men uheldet var ude efter os, for vi mistede trawlet helt og aldeles.

Galathea foran Sydney-broen

Fra dingoer og Tasman-djævle til teddybjørne og klokkefugle.

Melbourne, den sidste australske by, vi besøgte ligger meget smukt i en dal mellem ret høje bakker. Efter den megen travlhed i Adelaide fik vi her tid til et par udflugter. På den første kom vi op i de lave bjerge og fik set den berømte australske eucalyptusskov på nært hold med dens underskov af træbregner, der ser ud som en gevaldig bregne anbragt oppe på toppen af en flere meter høj træstamme. Den anden tur var endnu interessantere. Ca. 30 km uden for byen besøgte vi en stor dyrepark, der var anlagt i en naturlig skov, og hvor dyrene holdtes under næsten naturlige betingelser. For en zoolog er det betagende at se den mærkelige australske fauna — ikke i form af mere eller mindre støvede museumsstykker, men lyslevende. Hvad siger du til at gå og klø kænguruerne bag ørerne, inden de stikker af ud over marken i spring på 8—10 m, at kæle for en rigtig teddybjørn (den buttede, lodne koala-pungbjørn), at høre den fine og sprøde »klingre klokkesang«, hvormed »the bell-bird«, klokkefuglen, giver sig til kende, at se et flyve-pungegern fare fra gren til gren, at hilse på dingoen, den vilde australske hund, og på det fælt udseende pungrovdyr, Tasman-djævelen, at høre den fornøjede stemme af latterfuglen, Australiens nationale fugl, og sidst men ikke mindst at se et svømmende næbdyr og et gravende myrepindsvin, de to eneste æglæggende pattedyr i verden.

Trods megen travlhed med officielle receptioner ombord og i land og trods invitationer fra de mange danske i Melbourne fik jeg lige tid til at stikke hovedet indenfor i spejderhovedkvarteret, der lå i et af korpset ejet hus på en af hovedgaderne. I tagetagen er der therestaurant, nedenunder værelser til udlejning til spejdere, der gæster Melbourne, på 1. sal kontorerne, hvor jeg sludrede lidt med korpssekretæren og endelig i stueetagen et stort depot. Foruden nogle bøger o. l. købte jeg her for en daler pr. stk. to originale jagtspyd, lavet af austral»negrene« i det indre. Jeg var så lykkelig for dem, at jeg ikke tog den mindste notits af, at folk så let forbløffede ud, da jeg vandrede hjemad gennem Melbournes hovedgader med de to 4 m lange spyd over skulderen. En af aftenerne fik vi forøvrigt ombord forevist en fortrinlig farvefilm om de australske indfødte, dette interessante folk, der desværre efter al sandsynlighed går sin undergang i møde.

På kronvildtjagt 1. juledag.

Så sagde vi Australien farvel og satte kurs efter Ny Zealand. Undervejs havde vi et par vellykkede træk på mellem 4 og 500 m. Vi fangede fisk, søpølser, troldhummere, eremitkrebs og to store, flotte, rødviolette dybhavsblæksprutter, den ene endda med et lille snyltende krebsdyr, der nok skal vise sig at være noget særdeles eksklusivt, når vi får det nærmere undersøgt hjemme.

Første Ny zealandske havn var Wellington, hvor vi så fejrede jul nr. 2 på ekspeditionen. Om eftermiddagen var der gudstjeneste i land ved en dansktalende præst, og ombord var der juletræ, gaver o.s.v., men vi var enige om, at vi i langt højere grad end ifjor savnede særpræget ved en dansk jul, og der var vist mange, der længtes en god bid hjem den aften. —

Anden juledag var alle inviteret på en bustur op til byen Palmerston, der ligger i et stort landbrugsdistrikt. I og omkring byen bor der ca. 100 danske farmerfamilier, der kappedes om at gøre besøget deroppe uforglemmeligt for Galathea-folkene.

Jeg havde desværre vagt ombord den dag, men kom i stedet for med to andre fra laboratoriet på en tur 1. juledag, inviteret af en dansk landbrugsstuderende. Han tog os med ud i bjergene på jagt efter vildsvin og/eller kronvildt, der ligesom de fleste af de almindelige nordiske småfugle og en masse nordeuropæiske vilde planter er indført til Ny Zealand og nu har bredt sig stærkt.

Trods megen kravlen omkring hverken så vi, endsige skød vi nogen vildsvin eller krondyr, selv om vi fandt mange — og friske — spor af begge. Men jeg tør antyde, at vi fik et førstehåndsindtryk af den ny zealandske »native bush«. Bratte skrænter, bregnetræer, små og større løvtræer og -buske, nogle af dem godt tornede, og så de infame lianer, der var sorte, så man næsten ikke kunne se dem. For næsten hvert skridt spændte de på den mest nedrige måde ben for een, så man stod lige på snuden eller fik kanonen håbløst indviklet i dem. Men rent bortset fra det — eller måske netop af den grund — fik vi en herlig dag ud af det.

Torben.

Nye lejrarbejder

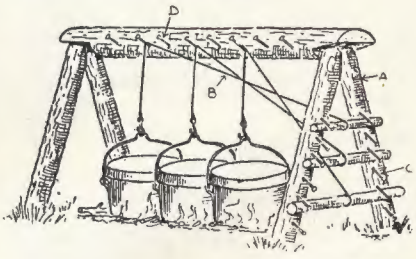

Det interesserer mig altid at møde en virksom og opfindsom patrulje. Inden vi ser os om er lejrtiden inden. Skulle vi ikke udveksle gode ideer om nye fikse lejrarbejder? Som en indledning bringer jeg en tegning af et nyt kogested. Kig på tegningen og du kan nemt se, hvordan det laves. Prøv at lave det på næste patruljetur. Hvilken patrulje sender mig den næste idé? Tegning eller rå skitse udbedes!

Lejrsportsmanden.

TOTEMPÆLE

af lpm.

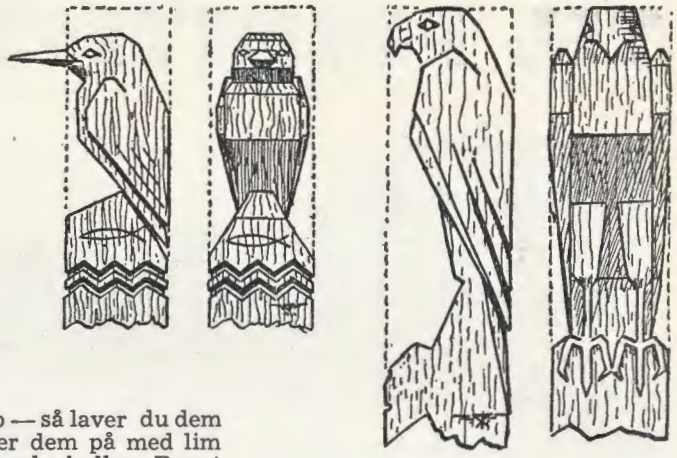

Totempæle
skulle have været det helt store nummer i Grenaalejren, men der kunne have været mange flere, hvis alle kunstnerne — det er DIG og DIN patrulje — havde været med. Men I fik jo flere gode ideer, bl. a. i Depotet, og nu får I så lidt vejledning, så I selv kan begynde småt og fortsætte med de helt store, når vejret igen bliver til det.

Jeg fandt disse tegninger i det hollandske spejderblad og har selv lavet den på fotografiet. Hollænderne anbefaler figurerne til spejderstave, men det bruger vi jo ikke. De kan også bruges til originale borddekorationer, til kanter på patruljens boghylder, til ben på møblerne osv. — altså begynder vi med et lille stykke magert fyrretræ, dvs. uden alt for tykke gule årer i træet, f. eks. en stump kosteskaft — en blyant, en **meget skarp** lommekniv, der sidder godt i skaftet, en lille slibesten til holde kniven skarp med under arbejdet.

Kig så på en af tegningerne eller fotografiet og begynd småt, når du har tegnet figuren på træet. Snit lidt af ad gangen, idet du tager lige meget af begge sider hele tiden, så figuren stadig er symmetrisk, mens du arbejder. — Senere sætter du flere figurer og hoveder sammen på samme stykke og fylder eventuelle mellemrum ud med mystiske hemmelige indianertegn, som I kun er nogle få, der kender meningen med. Hvis der er udstående dele i figurerne — vinger, horn, næb — så laver du dem særskilt og sætter dem på med lim eller i dertil borede huller. Benyt træ, ben, horn, små grisetænder, eller hvad du kan finde på. Skindlapper til tyrens ører. Nipsenålehoveder til mandens øjne. Lidt små fjer eller dun og skind med hår kan gøre god nytte, hvis du anvender det **sparsomt.**

Malingen gør resten. Til små figurer (kosteskaftet) anvendes plakatfarver. De kan købes i små tabletter og sættes på som vandfarver, de dækker godt. Bagefter stryges med lidt tynd celluloselak. — De større ting grundes med lys oliefarve, og der fortsættes med strålende kulører. Køb små portioner og lad hver mand købe sin lille bøtte og een pensel, så bliver det billigere, når I arbejder sammen. Til slut et lag lakfernis, så bliver farverne smukt afdæmpede, og de bliver kønnere med tiden. —

Mon det ikke skulle være nok til en begyndelse, det er sjovt — og slet ikke svært.

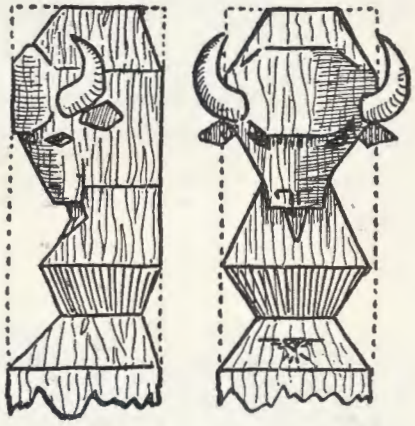

Her kan du også se et lejrarbejde — en kombineret opvaske- og skopudsemaskine nuppet fra det engelske spejderblad »The Scout«.

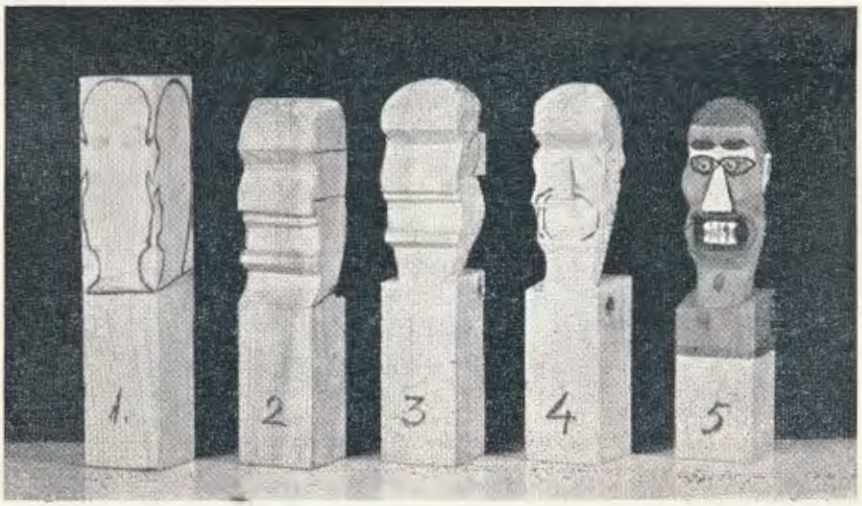

5 etaper i fremstillingen af en lille totem

TIL PRIMITIVT FØRER-KURSU

GILWELL HYTTEN på Storedam i Nordsjælland. Nærmeste station Lillerød. Hytten er bygget 1936. På Storedam er Gilwellkursus afholdt siden 1928. Det første primitive kursus afholdtes her i 1937. Kursusleder: Thorkild Glad. (leder af korpsets førertræning og spejderarbejde), med Jørgen Christoffersen, København og Mogens Jensen, Tønder som tropsførere.

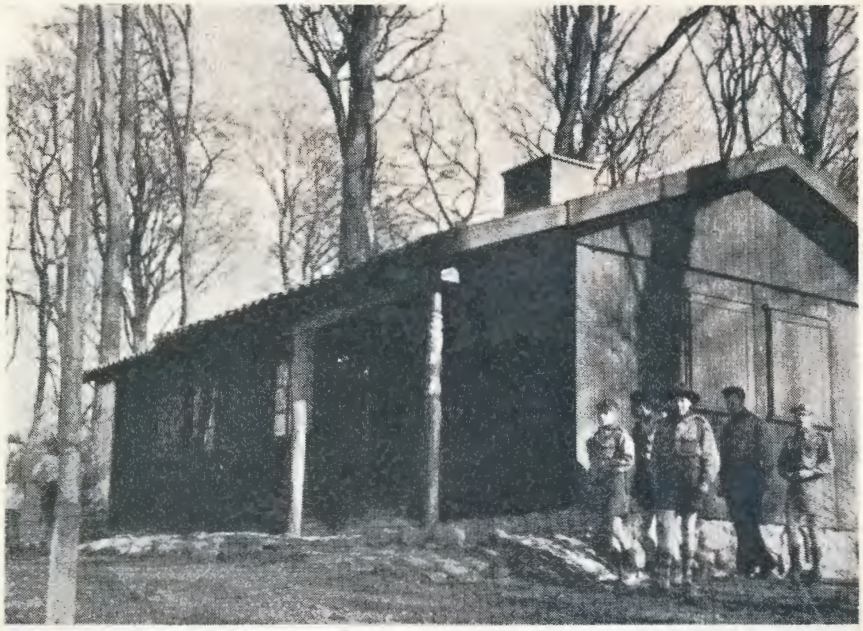

HYTTEN I BROMME SKOV ligger 6 km nord for Sorø på Bøgeholm, ved den sydlige ende af Lillesø. Hytten tilhører Asser Riigs trop og er bygget i 1947. Den er større end det ser ud til på billedet nemlig 5x11 m. Det første primitive kursus her fandt sted i 1946. De to første år brugtes en tipi som tropslokale, men i 1948 flyttedes til hytten. Kursusleder: Svend Ranvig, (redaktør af Spejdersport) med Holger Tangaa-Hansen, Lyngby og Torben Lodberg, København som tropsførere.

Der smedes andre planer for påken end dem, der gælder landsskovmandsturneringen. Rundt i landet er »gamle« trænede førere i gang med forberedelserne til påskens primitive spejderførerkursus, der igen løber af stabelen på de kendte traditionsrige pladser landet over. Det gælder **Storedam**, korpsets førertræningscentrum i Nordsjælland, **Bromme**, det mest primitive kursus i Sorø's skove, **Aabækhytten**, friskt og frejdigt ved skov og strand på nordsiden af Aabenraa fjord, og **Madumsøhus** i Rold skov — den vældige skov, hvor så mange store spejderforetagender har fundet sted.

Nye troppe med de gammelkendte navne, Storedam, Bromme, Aabæk, Rold og Ræbild vil blive dannet og tage arven op efter de gamle hæderkronede troppe af tidligere årgange. Det vil nok gibbe i mange af os gamle drenge i de primitive troppe efter igen at indtage pladsen i »den bedste patrulje«, hvad enten det nu er Hejrer, Okser, Søløver, Hvalrosser, Harer eller Vildsvinene, men nye spejdere vil bære vore patruljestandere frem mod nye eventyr, ny hæder og nye strabadser.

Påskevejrets omskiftelige karakter er i sig selv spændende. Vil forårssolen forsøge at lune lidt, mens teltene rejses? Vil stille og klart vejr skærme lejrpladsen, eller vil østenvinden fare rå og brutal ind over lejrpladsen? Vil regnen strømme ned eller vil kaskader af sne lægge sig over lejrpladsen og gøre bygning af Iglooer nødvendig? Eller kan man som tidligere nøjes med at grave afløbsrender for regn og optøende sne? Ingen ved om isen vil dække søerne eller om træerne begynder at ånde forår, men intet — i pagt med det store traditioner — forhindrer at patruljerne samles, og troppene lever deres spændende og lærerige liv. Patruljeånd vil blive skabt og en stærk kammeratskabsfølelse vil vise sig og klare alle vanskeligheder.

Men vi gamle primitivister vil huske vore egne oplevelser. Vi kommer til stedet — ene og forladt — eller flere kammerater i

FØRER-KURSUS I PÅSKEN!

Kursusafgiften
Rejseudgifter
og du kan se

illerød. Hytten er
primitive kursus
rtræning og spej-
Tønder som trops-

d den sydlige ende
større end det ser
dt sted i 1946. De
tten. Kursusleder:
Lyugby og Torben

Der smedes andre planer for påken end dem, der gælder landsskovmandsturneringen. Rundt i landet er »gamle« trænede førere i gang med forberedelserne til påskens primitive spejderførerkursus, der igen løber af stabelen på de kendte traditionsrige pladser landet over. Det gælder **Storedam**, korpsets førertræningscentrum i Nordsjælland, **Bromme**, det mest primitive kursus i Sorø's skove, **Aabækhytten**, friskt og frejdigt ved skov og strand på nordsiden af Aabenraa fjord, og **Madumsøhus** i Rold skov — den vældige skov, hvor så mange store spejderforetagender har fundet sted.

Nye troppe med de gammelkendte navne, Storedam, Bromme, Aabæk, Rold og Ræbild vil blive dannet og tage arven op efter de gamle hæderkronede troppe af tidligere årgange. Det vil nok gibbe i mange af os gamle drenge i de primitive troppe efter igen at indtage pladsen i »den bedste patrulje«, hvad enten det nu er Hejrer, Okser, Søløver, Hvalrosser, Harer eller Vildsvinene, men nye spejdere vil bære vore patruljestandere frem mod nye eventyr, ny hæder og nye strabadser.

Påskevejrets omskiftelige karakter er i sig selv spændende. Vil forårssolen forsøge at lune lidt, mens teltene rejses? Vil stille og klart vejr skærme lejrpladsen, eller vil østenvinden fare rå og brutal ind over lejrpladsen? Vil regnen strømme ned eller vil kaskader af sne lægge sig over lejrpladsen og gøre bygning af Iglooer nødvendig? Eller kan man som tidligere nøjes med at grave afløbsrender for regn og optøende sne? Ingen ved om isen vil dække søerne eller om træerne begynder at ånde forår, men intet — i pagt med det store traditioner — forhindrer at patruljerne samles, og troppene lever deres spændende og lærerige liv. Patruljeånd vil blive skabt og en stærk kammeratskabsfølelse vil vise sig og klare alle vanskeligheder.

Men vi gamle primitivister vil huske vore egne oplevelser. Vi kommer til stedet — ene og forladt — eller flere kammerater i flok, sludrer lidt, kigger vurderende på hinanden og rystes så hurtigt sammen. Vort tropstørklæde forsvinder, et nyt indtager pladsen, og vi har dannet trop. Patruljesløjferne sættes på, vi vælger patruljefører og laver patruljestander, vor patrulje er dannet, og patruljeånd følger hurtigt efter. Vi husker vore — ofte forgæves — forsøg på at få hornet til at give lyd, vore forsøg på at føre dagbog — og at tegne deri og vor jagt efter forsvundne patruljestandere.

Hiken husker vi måske bedst. Tam-Tam'erne lyder gennem skoven, den gamle medicinmand tænder sine offerbål, stammer kæmper mod stammer. Hvem bliver ristet over en sagte ild? I skovens indre samles vi efter endt dagværk, noget varmt og spiseligt fremtrylles og det bedste lejrbål i hele påsken tændes her milevidt fra nysgerrige medborgere. Morgengymnastik, patruljevandring og kirkegang og endelig tilbage til hytten til ..... Nå, ja, det kan jo være, at ikke alle endnu ved, hvad der da sker.

Øvelser, træning og instruktioner følger slag i slag, wood-craft, flagkamp, nødhjælp, patruljeføreruddannelse, primitiv mad, tovværk, lege, patruljekonkurrence og uhyre meget mere. Var der nogen, der sagde pandekageiluftenvendecertifikat?

Om aftenen faldt vi til. Patruljemøder og husflid efterfulgt af lejrbålshygge foran pejsen. Vi sang, fortalte, underholdt, og drøftede, alt mens varmen gjorde et hæderligt forsøg på at opvarme de gennemfrosne knogler.

Men alt får en ende også primitivt — lidt trist at skilles fra gode venner og kammerater, lidt trætte i bentøjet — og så var vi pludselig igen førere i alderen fra 17 til 50 fra alle mulige troppe — hver med eget tørklæde og ikke mere drenge i vor egen trop.

Men vi gamle primitivister siger til alle jer, der nu kan komme med: I skal tage med — snyd jer ikke selv for denne oplevelse!

Gamle Vildsvin fra 38.

MADUMSØHUS ligger ved Rol
St. Huset tilhører Sct. Georgsg
primitive kursus siden 1941. Le
sin) med Bent Andersen, Århu

ABÆK HYTTEN på nordsiden
Nærmeste station Abenrå. Hyt
tive kursus i 1943. Kursusleder
distrikt), med Jørgen B. Jens
førere.

S I PÅSKEN!

Kursusafgiften er i år kun kr. 10,—
Rejseudgifter over 5 kroner godtgøres
og du kan selv bestemme, hvilket kursus du vil deltage i.

flok, sludrer lidt, kigger vurderende på hinanden og rystes så hurtigt sammen. Vort tropstørklæde forsvinder, et nyt indtager pladsen, og vi har dannet trop. Patruljesløjferne sættes på, vi vælger patruljefører og laver patruljestander, vor patrulje er dannet, og patruljeånd følger hurtigt efter. Vi husker vore — ofte forgæves — forsøg på at få hornet til at give lyd, vore forsøg på at føre dagbog — og at tegne deri og vor jagt efter forsvundne patruljestandere.

Hiken husker vi måske bedst. Tam-Tam'erne lyder gennem skoven, den gamle medicinmand tænder sine offerbål, stammer kæmper mod stammer. Hvem bliver ristet over en sagte ild? I skovens indre samles vi efter endt dagværk, noget varmt og spiseligt fremtrylles og det bedste lejrbål i hele påsken tændes her milevidt fra nysgerrige medborgere. Morgengymnastik, patruljevandring og kirkegang og endelig tilbage til hytten til ..... Nå, ja, det kan jo være, at ikke alle endnu ved, hvad der da sker.

Øvelser, træning og instruktioner følger slag i slag, wood-craft, flagkamp, nødhjælp, patruljeføreruddannelse, primitiv mad, tovværk, lege, patruljekonkurrence og uhyre meget mere. Var der nogen, der sagde pandekageiluftenvendecertifikat?

Om aftenen faldt vi til. Patruljemøder og husflid efterfulgt af lejrbålshygge foran pejsen. Vi sang, fortalte, underholdt, og drøftede, alt mens varmen gjorde et hæderligt forsøg på at opvarme de gennemfrosne knogler.

Men alt får en ende også primitivt — lidt trist at skilles fra gode venner og kammerater, lidt trætte i bentøjet — og så var vi pludselig igen førere i alderen fra 17 til 50 fra alle mulige troppe — hver med eget tørklæde og ikke mere drenge i vor egen trop.

Men vi gamle primitivister siger til alle jer, der nu kan komme med: I skal tage med — snyd jer ikke selv for denne oplevelse!

Gamle Vildsvin fra 38.

MADUMSØHUS ligger ved Rold skov lige ned til Madum sø. Nærmeste station Skørping St. Huset tilhører Sct. Georgsgilderne i Ålborg og benyttes som feriekoloni. Skueplads for primitive kursus siden 1941. Leder af kursus: Erik Jessen, (redaktør af Spejdernes Magasin) med Bent Andersen, Århus og Viggo Mørck, Fredericia som tropsførere.

ABÆK HYTTEN på nordsiden af Åbenrå fjord lige op til de store skove omkring Åbenrå. Nærmeste station Åbenrå. Hytten tilhører Åbenrå spejderne og har haft sit første primitive kursus i 1943. Kursusleder, N. V. Lundby, Sakskøbing, (distriktschef for Sydsjællands distrikt), med Jørgen B. Jensen, Korsør og Tommy Leth Larsen, København som tropsførere.

LOG og LOD

Der findes mange mærkelige og snedige navigationsinstrumenter. Som søspejder stifter du bekendtskab med flere af dem. I denne artikel skal behandles de tre vigtigste der findes, nemlig log, lod og kompas.

Loggen er et meget enkelt og gammelt instrument, i al fald i den form vi bruger den). Den bruges til at måle skibets **sejlede fart** med. Dvs. den fart, som skibet tilbagelægger gennem vandet. Det består af **logflynderen, loglinen** og **logrullen.**

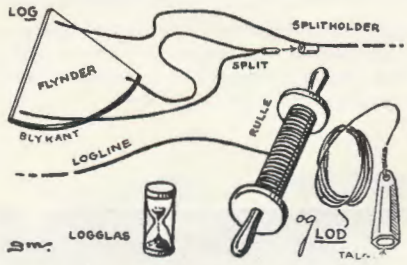

Logflynderen er en træplade, formet som et cirkeludsnit på 90°, og med en radius på mindst 16 cm. På den krumme kant er anbragt så meget bly, at pladen står lodret i vand. I de tre hjørner er boret huller, hvor tre stykker smækker line er anbragt. De to snore samler sig, og der hvor de støder sammen, er anbragt et stykke træ med et kegleformet hul i. I den tredie snor sidder en split af træ, som passer ind i hullet. Når den er sat fast heri, er alle snore lige lange; flynderen står altså oprejst i vandet. Rykkes der kraftigt i **loglinen** hives splitten ud, og flynderen kan så hives ind uden for megen vandmodstand.

Logrullen er en rulle med et håndtag i hver ende, således at loglinen kan løbe frit og ubesværet ud. Ved brug, er fremgangsmåden den, at man sætter flynderen i vandet, lader linen løbe ud til man når et stykke sejldug, **lappen,** som er anbragt på linen i ca. en skibslængdes afstand fra flynderen, så tager man tid eller vender **logglasset,** og 28 sek. senere standser man linen, og ser hvor mange knob (ottetalsstik som er anbragt på linen), der er løbet ud. Er der passeret 4 knob og halvvejs det 5., sejler man 4½ knob.

Knob betyder **sømil i timen,** så det er noget sludder at sige »knob i timen«. (1 sømil = 1852 m). Der må da være en ganske bestemt afstand mellem disse knuder, hvis det regnestykke skal være rigtigt. Afstanden må være den samme del af en sømil som 28 sek. af en time. altså:

$$\frac{28 \text{ sek.} \times 1852 \text{ m}}{3600 \text{ sek.}} = 14{,}4 \text{ m.}$$

Herfra trækkes $^1/_{12}$ på grund af flynderens medslæbning i vandet. I en 28 sek. log bliver knoben altså 13,2 m lang. I min egen log har jeg af hensyn til tovværket divideret tallene med 4, således at den er i vandet 7 sek. med knobsafstanden 3,3 m. Det var kedeligt at se hvor få søspejderebåde, der havde log med i Grenå. Jeg håber, at dette vil inspirere PF til at fremstille en sådan.

Loddet er mindst lige så vigtigt. Det består af en bly- eller jernklods med en fordybning i bunden, som man kan smøre talg i, for derved at blive klar over bundens beskaffenhed. Lodlinen er mærket med knob for hver meter. Skal man lodde dybden, stiller man sig på dækket, og **hiver** loddet forud til luvart. Når loddet rammer bunden, mærker man et tydeligt stød i hånden, og man haler så ind til linen står lodret og aflæser dybden. Derpå trækker man loddet op og undersøger bundarten, og ser om **lodskuddet** passer med **bestikket** (søkortudregningerne). Søspejderbådene i Grenå var bedre forsynet med denne vare, men loddet bruges for lidt. Loddet er faktisk vort vigtigste navigationsmiddel. Ekkolod, Kelwins lodderør, patentlogge osv., får ingen omtale her, da vi fra nu af kun beskæftiger os med navigation, som den bruges i søspejderfartøjer.

Preben Thamdrup.

VI LAVER EN BOOMERANG

du ved — det australske kastevåben, der kommer tilbage til en selv ligemeget i hvilken retning man kaster det —. Denne boomerang ligner ikke den almindelige halvmåneformede model, men er lige så sikker, og du kan selv nemt lave den.

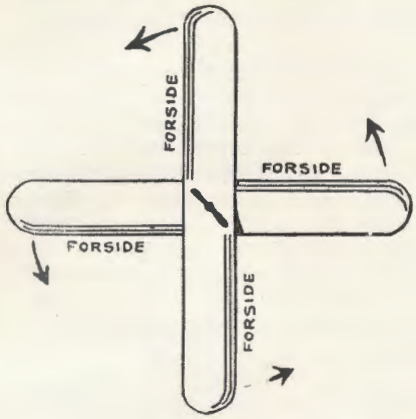

Du skal bruge 2 stykker træ, knapt 1 cm tykke, 3 til 4 cm brede og ca. 45 cm lange. Ved hjælp af din kniv og noget sandpapir snitter og pudser du nu træstykkerne, så de i hver sin halvdel og **modsat** får form som en vinge på en flyvemaskine. Hvert træstykke kan også minde om en propel. Sørg for at de slibes regelmæssigt og ens i hele længden. Træstykkerne samles nu i et kors ved hjælp af nogle skruer, (1 er for lidt) og boomerangen er klar til brug.

Kast kraftigt skråt op i luften og — (hvis du har lavet den rigtig — altså) kommer den tilbage lige i nærheden af din plads.

Men — pas på — det er ikke rart at få den tilbage i hovedet, og endnu mere kedeligt er det, hvis den rammer tilfældigt forbipasserende! Så udsøg dig et åbent terræn, hvor kun du og dine kammerater øver jer.

Kender du stjernebillederne? III

Af Mogens Jensen

Vi skal videre i vor søgen efter himmelens vigtigste stjernebilleder.

Trækker man en linie fra den midterste stjerne i Karlsvognens stang (der hvor stangen knækker gennem Polarstjernen), vil man lige så langt på den anden side af Polarstjernen som Karlsvognen finde Cassiopeia, et stjernebillede, der minder om et skævt dobbelt w, og som ligger i Mælkevejen, det lysende bånd af myriader af stjerner, der strækker sig tværs over himmelen.

TYCHO BRAHE —

Tycho Brahe, en af de største astronomer, der har levet, kan netop takke Cassiopeja for, at han gjorde sit navn udødeligt i astronomiens historie. Som ung interesserede han sig stærkt for stjernehimmelen, men var i tvivl om, hvorvidt han skulle vælge videnskabens vej eller beskæftige sig med ting, der var mere passende for den tids adelsmænd. En efterårsaften i 1572, da han gik en tur og netop funderede over disse ting, kikkede han automatisk af gammel vane op mod himmelen — og hvad var det? Der — i stjernebilledet Cassiopeja — var der en stjerne, som ikke skulle være der, og som endda lyste med usædvanlig glans. Så godt kendte han altså stjernehimmelen, at han kunne se, at der var noget, der ikke plejede at være der. Han underkastede straks stjernen udførlige observationer og fortsatte dermed i den følgende tid. Stjernen blev klarere og klarere, lyste til sidst så stærkt, at den kunne ses om dagen også. Derefter aftog dens styrke gradvis og tilsidst forsvandt den helt. Denne begivenhed gav stødet til, at Tycho Brahe fortsatte som astronom, fortsatte sine fortræffelige og nøjagtige observationer, som var årsag til en rig udvikling inden for den astronomiske videnskab og således i høj grad var med til at bevirke, at vi nu ved så meget om stjernerne, som tilfældet er. Stjernen, han fandt, var en såkaldt **Nova**, nogle man senere har fundet flere af, og som er stjerner, der af ukendte årsager flammer op, forøger deres lysstyrke mere og mere for så igen at aftage i styrke og atter blive normale.

Til tropslokalet.

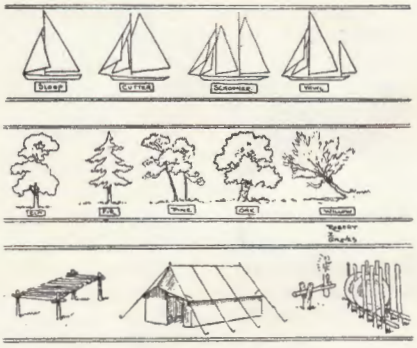

De fleste dekorationer i tropslokalet eller patruljehjørnet bør være af nogen praktisk værdi. Her kan du se nogle eksempler på friser til spejderbrug. Øverst forskellige skibstyper, i midten forskellige træer og nederst lejrarbejder. Du kan nemt selv lave en af disse friser ved at forstørre tegninger fra spejderbøger, skære dem ud i krydsfiner eller svært pap og derefter farvelægge dem, sætte dem på væggen og lave en lille beskrivelse til dem, så andre kan lære deraf. Smukkest bliver det nok, om du malede væggen i en mørk farve, i så fald træder dekorationerne kraftigere frem.

FLERE STJERNEBILLEDER

Mellem Kusken og Løven, som vi også tidligere har omtalt ses **Tvillingerne** med de to klare stjerner Castor og Pollux.

Følger man Mælkevejen forbi Cassiopeja, i modsat retning af Perseus, ligeså langt til den anden side finder man, omtrent der hvor Mælkevejen deler sig, stjernebilledet **Svanen,** der minder om et kors og hvis klareste stjerne hedder Deneb. Sammen med to andre stjerner Athair i Ørnen og Vega i Lyren (find disse!) danner den en ligebenet trekant, som man kalder **Sommertrekanten,** da den om sommeren er meget påfaldende hos os. Vega i Lyren er iøvrigt sommerhalvårets klareste stjerne.

Til højre og under Lyren findes **Hercules**, kæmpen, som er et meget stort stjernebillede uden egentlig klare stjerner. Til højre for denne igen findes **Kronen,** der er let kendelig ved en halvring af stjerner, hvoraf den klareste hedder Gemma.

Går vi tilbage til den linie fra Karlsvognen, ved hjælp af hvilken vi fandt Cassiopeja og fortsætter den, træffer vi **Perseus,** en stor firkant af stjerner, med vedhænget Andromeda. Perseus med Andromeda minder en hel del i udseende om Karlsvognen, men er dog noget større. I nærheden af Andromeda er der en interessant ting. Midt i Andromeda sidder 3 stjerner tæt sammen og danner ligesom et bælte. Lidt ovenfor dette bælte kan man under gunstige forhold se en lys klat, Andromedatågen, der i virkeligheden er en samling af millioner af stjerner, og som jeg senere skal vende tilbage til.

Går man fra Polarstjernen gennem Kusken, finder man himmelens ubetinget smukkeste stjernebillede **Orion,** der fra gammel tid har været opfattet som en kæmpe med brede skuldre og et bælte midt på. I dette bælte hænger et sværd. Umiddelbart ved sværdet, der hvor krydset er på tegningen kan man (med kikkert) se en tågeklat. Denne tåge er af en helt anden art end Andromedatågen, idet det er en rigtig tåge, der består af fortyndede luftarter. Betelgeuze, Orions højre skulder lyser med rødlig glans.

Prøv at se på den og hør så her: Jorden er kugleformet med en radius på ca. 6000 km. Månen ligger i en afstand fra jorden af 60 jordradier, altså ca. 360 000 km væk. Jordens afstand fra solen er 150 000 000 km. Solen er så stor, at hvis man tænkte sig jorden anbragt i dens centrum, ville månen i sin rigtige afstand fra jorden kun nå godt halvvejs ud til solens overflade! Men Betelgeuze er så stor, at hvis man tænkte sig den vældige sol anbragt i Betelgeuzes centrum, ville jorden i sin rigtige afstand fra solen ikke nå ud til Betelgeuzes overflade!

GRÅULV FORTÆLLER OM

EN UDKLIPSBOG

Jeg kender en hel del ulveunger, der har en såkaldt scrapbog, det vil sige en slags bog, hvori de klister interessante billeder, fotografier og klip fra aviser ind.

Baden-Powell havde også sådan en bog, og han begyndte allerede, da han var 3 år gammel, så det er altså slet ikke for tidligt for dig at begynde nu. Man kan have megen fornøjelse af selve arbejdet med bogen. Bare det at ordne billederne og klistre dem rigtigt ind i bogen er et fornøjeligt arbejde.

Du kan nemt selv lave en sådan bog f. eks. af hvidt eller brunt indpakningspapir. Papiret må ikke være for tyndt, for så krøller bladene, når du klistrer. Du skal heller ikke gøre den for lille, mon ikke 20×30 cm vil være passende? Du kan naturligvis også bruge et ganske almindeligt stilehæfte, helst et af dem med mange sider.

På første side skriver du dit navn og adresse og den dag, du begynder på bogen. Morsomt er det f. eks. at begynde på din egen fødselsdag og så prøve at lave een bog for hvert år, men du kan også begynde med det samme og slutte til nytår og så starte en ny bog.

Du kan også lave flere bøger, f. eks. en om skolen, en om dit hjem og familie, en om dine ferier eller fra din flok.

Og så samler du f. eks. billeder af spejdere og ulve, fra lejre, spændende historier fra aviser og blade, eksemplarer af dit flokblad, andre ulvemeddelelser, og ting fra ulveture og flokmøderne. Alt det du mener at kunne bruge, lægger du i en stor konvolut. En rigtig regnvejrsdag kan du så tage det hele frem og klistre ind og — det er det bedste — skrive dato, og hvad billederne forestiller. Du skal nemlig huske, at du i dag nemt kan huske, hvad et billede forestiller, men om nogle år har du nok glemt det.

Jeg håber, at du vil få ligeså megen glæde af din bog, som de ulve jeg kender. God fornøjelse!

Gråulv.

Skærer du i træerne?

Det er der ingen grund til — hvis du ikke har brug for det — og i forvejen har fået tilladelse dertil.

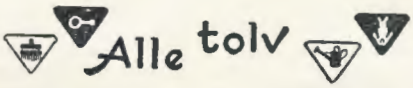

Bagheera, BF Finn Hørlyck, 11. Århus flok.
Rann, Ole Buchardt Christensen, 1. Lakseflok, Randers.
Mysa, BF Ib Gottschalck-Larsen,
Chui, BF Ole Lavendt
begge fra 6. Frederiksberg, Holger Danske.
Rusa, BF Bent Neubauer,
Kaa, BF Kaj Lykke
begge 1. Skive flok.
Tombo, BF Thorben Moltke-Leth, Poul Asmussens flok.

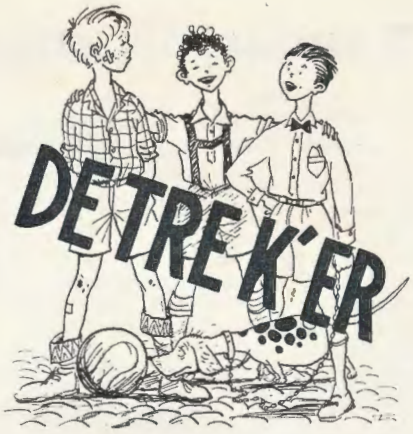

Lærer Aagård løslades —

Jo, det var det ganske rigtigt, Aagaard havde været ude at snedkerere på sit nye blokhus, og derfor havde han taget gammelt tøj på, og da han havde ønsket ubemærket at tage sin cykle, der stod ved skoleporten, var det, at han pludselig var blevet overfaldet og bundet af 4 besynderlige småfyre, hvoraf den en var en hund. —

Efter disse forklaringer fik Aagaard øjeblikkelig tilladelse til at forlade stationen dampende på en af overbetjentens fede, stinkende cigarer. Som et minde om sin ubehagelige oplevelse fik Aagaard den mærkelige meddelelse til politiet med sig. Adjunkt Aagaard, der var gammel spejder, kunne nok lide at finde ud af på egen hånd, hvem de besynderlige maskerede fyre var. Såsnart Aagaard var hjemme, begyndte han at rette stile, det var i dag underskolens danske stile, der stod for tur.

Da han havde siddet lidt og gennemset de mange stile med de mange, mange stavefejl, syntes han pludselig at kende nogle retskrivningsmærkværdigheder, der var i brevet til politiet, og som gik igen i en dansk stil. Nu anede han, hvor det bar hen af. Han skulle nok afsløre den besynderlige liga. Heldig-

GENKENDT

Lærer Aagaard havde dansk med fjerde underklasse, og Krølle sad på bageste pult og spiste bændellakrids, så det flød med sort savl af hans mundvige. Klassen havde diktat, og det var i sandhed en munter historie, Aagaard dikterede, kun ikke for Krølle, for han genkendte i det hele den bevægede aftens hændelser. Krølle blev blus-

Vi laver et Mester Jakel Teater

Og det er faktisk så let, at alle kan være med, ulve og spejdere. Materialerne kan også nemt fremskaffes. Det drejer sig om følgende: 5 eller 10 fingre, i nogle tilfælde flere, nogle kulørte tøjlapper, lidt snor, et par propper, lidt karton, nogle elastikker, lidt træuld, farvekridt, en saks, lidt klister og måske et par småting mere, deriblandt lidt fantasi.

Skuespillerne (dukkerne) laves som vist på tegningerne. Hånden beklædes med tøjlapper, således at tommelen og lillefingeren (de skal bruges til arme) og pegefingeren (den skal bruges til hovedet) er fri. Hovedet skal være lidt rundt og fremstilles som vist på tegningen. Først laves et rør af karton. Det skal passe til pegefingerens tykkelse og omvikles med et par elastikker. For at holde det rundt stikkes en prop i foroven. Et stykke stom svøbes omkring, idet det udfyldes med noget tyndt træuld eller vat, så det får en passende form. Tøjstykket (ca. 25 × 25 cm) fastbindes forneden med en elastik.

Maskerne fremstilles ved hjælp af en livlig fantasi, noget karton og farveblyanter. Der er mange muligheder, se blot på tegningerne! Masken sættes udenom det før lavede »hovede« og må som oftest holdes fast med en elastik. Du må prøve at lave maskerne så livfulde og vellignende som muligt. Også klædedragten må ligne personen så meget som muligt. En konge må være værdig og fornem og en prins rask og frejdig med f. eks. en rød kappe osv.

»Scenen« indrettes ved hjælp af et tæppe el. lign., der hænges op, så der er god plads bagved og i passende højde, så publikum tydeligt kan følge personernes gøren og laden. Hver spejder kan klare 2 personer og må selv kunne rollerne for at bevægelser og tale følges ad. Gør noget for at også stemmerne ligner. Der er jo forskel på en gammel og en yndig prinsesses Også bevægelser må afstemmes efter personerne. Kongen bevæger sig roligt og behersket, ridderen lidt mere rakst og kvikt.

Du kan sikkert nemt finde egnede stykker i de bøger, du læser. F. eks. så mange af H. C. Andersens eventyr, spejderfortællinger, sketches m.m. vil være velegnede. Det er næppe nødvendigt at nedskrive replikker. Det er morsommere at finde en passende handling og så selv sætte replikker til. God fornøjelse!

---

sende rød, når undertiden Aagaard kastede et meget talende blik på ham. Han blev snart klar over, at Aagaard i alt fald regnede ham for een af de tre bøller, der havde overfaldet ham. Derved faldt al glansen af ligaens heltedåd, da ligaen jo i den afholdte lærers øjne måtte være en samling ondsindede bøller.

I spisefrikvarteret samledes ligaen til møde i skolens fyrrum, hvor det selvfølgelig var forbudt at komme. Man tog her den heltemodige beslutning at udbede sig en samtale med lærer Aagaard for at give ham en undskyldning og en forklaring.

Næste gang: Nyt medlem i ligaen.

ULVENE skriver:

Jens Winding, der er bandefører for blå bande i 2. Næstved flok har sendt Magasinet en vældig fin bandedagbog for 1951. 2. Næstved flok læser ivrigt om Galathea, for flokken var netop i København den dag Galathea afsejlede, og ulvene overværede afskeden på Langelinie. Jens synes, at vi skulle oprette en ulvebrevkasse her på ulvesiderne, og det er vist en god idé, så hvis I vil skrive om noget, er I velkomne dertil. Skriv bare — vi svarer!

Men vi skal lige høre lidt om dagbogen, og vi tager fastelavnsturen: Vi skulle stille på Næstved banegård. Så gik turen ud til skoven vest for Præstøvej. Her slog vi katten af tønden. Det var meget spændende, hvem der nu skulle blive kattekonge. Endelig blev det sidste brædt slået ned af Preben, hvorefter vi gik til hytten, hvor vi spiste vores mad. Derefter skulle vi lave nogle masker, der skulle forestille følgende: en konge, en dronning, en prinsesse, ridder, tjener, vagabond. Så skulle vi bide til bolle. Derefter skulle hver bande opføre en lille forestilling med de masker vi lavede.

Ulvene i Poul Asmussens flok
sender gode nytårsønsker til Spejdernes Magasin og skriver, at de er vældig spændte på, hvad de tre K'er kommer til at udrette. Det bliver mange spændende eventyr. Allerede denne gang er der nyt — og det bliver bedre endnu. Tak for hilsnerne, ulve!

En fin julegood-turn.
Lakseflokken i Randers lavede i år en hel del juledekorationer, som ulvene bragte til byens alderdomshjem.

15. Århus flok
har fået forbindelse med en ulveflok i Finland og har allerede skrevet sammen med dem.

Så du billedet af de papuanske ulveunger på side 37?

På udkig KORPSET RUNDT

En revy bliver til!

»Bifaldet brager igennem salen. Spejderrevyen 1952 er forbi. Alt er virvar. Taktfaste klapsalver kalder for niende gang de storartede amatører frem på scenen.«

Naturligvis er det vort inderligste ønske at revyen skulle ende sådan, men bare den ikke ender på følgende måde....

»Det gav en uhyggelig dump genklang i den halvtomme sal, da tæppet faldt. Otte tapre forældre sad endnu dernede. De havde gjort deres pligt og fulgt revyen til dens bitre ende. Blege men fattede skred de nu langsomt hen imod udgangen.«

(Tåstrup).

La Totemo

hedder et blad, der udgives af danske spejderes Esperantist Liga. Det er duplikeret og skrives på Esperanto og dansk. Hvis du er interesseret i at høre nærmere derom, kan du skrive til E. Svane, Viggo Rothesvej 40, Charlottenlund.

Mere skrot.

Spejderne og Sct. Georgsgildet i Helsingør har foranstaltet en skrot indsamling i byen. Baggrunden for indsamlingen var, at der var fare for at mange på valseværket og skibsværket kunne blive arbejdsløse på grund af mangel på metaller. I løbet af 4 dage, blev den halve by gennempløjet og adskillige hundrede vognlæs fulde af skrot blev indsamlet. Man mødte en enestående interesse fra byens borgere.

Et dementi!

For at undgå enhver form for myte-dannelse, skal det herved meddeles, at det særdeles våde vejr under kurerløbet ikke var bestilt af divisionen.

Brønshøj.

I sommeren 1953

kalder korpset til landspatruljeturnering, hvor divisionernes bedste patruljer vil mødes i ædel kappestrid for at kåre den bedste patrulje.

Misundelsesbenet

kaldes en rævepote, der er patrulje-vandrepræmie i Skipper Clements trop.

Apropos terrænøvelser —

Inviter en pænt udseende trop —

tag jer venligt af den —

og send dem lykkelige hjem!

(Jack Blunt)

1. Frederiksberg

har kørt deres første sending papir til papirmøllen. Den gav kr. 495.— til troppens kasse.

Natorienteringsløb med 5. Ø.

Hvis jeg skulle overdrive, må I sige til, men der var en vis spænding tilstede, da troppens spejdere og en halv snes dommere blev proppet ind i et hermetisk tillukket køretøj i Nordre Frihavnsgade, vi skulle på natorienteringsløb, det var kendt af enhver, men hvor, det var de færreste, der havde nogen anelse herom, og bedre blev det jo ikke, da denne vogn, efter at have kørt i godt et par timer, endelig standsede op ved en 4 kilometersten, og alle fik besked om at stige ud. Det gjorde jo heller ikke sagen bedre, at da løbskortene blev udleveret, viste det sig, at alt, hvad der hed stednavne, der kunne give en et lille praj om, hvor man var henne, var totalt udslettet af disse kort — jo, Pølse gør sit arbejde godt, når han fremstiller vore kort. Jeg tror egentlig også, at de fleste virkelig følte sig 2 tusinde år tilbage i tiden, da løbet startede — første post var jo en stendysse, og at den var vanskelig at finde, skal skal ikke benægtes — specielt ikke, når det var nødvendigt for en TF at tage kompas til hjælp for at finde dyssen. Men frem kom den og — det var næppe en overraskelse for jer, at lygterne blev forseglet, og at I til gengæld fik besked om, at fremstille de traditionelle roelygter — ved hjælp af jeres stenalderknive og økser — men lygter fik I fremstillet, og de gjorde deres gavn i nattens løb, ja, der var endda nogen, der opdagede, at man kan klare sig med en så primitiv lygte, og det var **det,** vi ville opnå — for spejdere skal nu ikke være lygtemænd, der går og svinger med et elektrisk fyr. Og så gik marchen videre ud over det landskab, som sikkert virkede fuldstændigt ukendt for jer alle — nå, men remse natorienteringsløbet op post for post, er der nu ingen grund til — turen var streng — selv om den kun var på 22,2 km.

NYE NAVNE TIL ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

2. Vesterbro trop
PF Jørgen Groth

1. Odense trop
PF Peter Fribo Jørgensen
PA Poul Scheuer-Larsen
PA Ole Hindsgaul Paulsen
PA Finn Rasmussen
PA Flemming Petersen

1. Brande trop
PF Peter Nielsen

VÆBDERE

2. Vesterbro trop
PF Kurt Pedersen

1. Aabenraa trop
PF Carlo Petersen
PA Poul Hviid
PF Hans Søberg
PF Erik Thunberg
PA Carl A. Lassen
PA Poul Sørensen

1. Odense trop
PA Poul Scheuer-Larsen

RIDDERE

2. Vesterbro trop
PF Jørgen Groth

3. Odense trop
PF Erik Bindslev

1. Aabenraa trop
Svend Aage Dall

VANDRINGER

2. Vesterbro trop
PF Jørgen Møller
PF Kurt Pedersen

5. Odense — Sct. Georgstrop
PF Raimond Nielsen

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

Ny fortegnelse over tropsblade

Birkebarken	1. Vejle
Bispeposten	Bispebj. trop og flok
Bøgebladet	1 Bogense
Fedtfælden	1. Randers
Fuglereden	3. Hellig Anders, Slagelse
Hjortekaldet	2. Godthåaab
Laksemaal	Laksetroppen, Randers
Pilen	1. Angantyr, Samsø
Spejderen	Sct. Laurentii trop og flok
The Ponny Post	11. Århus
Tam-Tam'en	Hindsholm Kostskoletrop
Totem	5. Østerbro
Vindposen	16. Aarhus

HERMED 95 BLADE

Vi vil også gerne se dit tropsblad!

Den bedste
WOOD-CRAFT-BOG
for spejdere
kr. 5,50
Fås på depoterne

Travle Egern
fra Thisted melder, inspireret af vor meddelelse fra Østerbro, at 1. Thisted trop har samlet en jernbanevognladning papir af alle arter til en samlet værdi af kr. 2400.— uden at nogle af spejderne fik ømme rygge —!

Enkeltvandrerkort.
Ethvert medlem af Det Danske Spejderkorps kan på korpskontoret få udstedt vandrerkort mod indsendelse af foto (pasformat) samt kr. 2,00 Følgende oplysninger bedes opgivet, navn, stilling, adresse, fødselsdag og -år, fødeby, korpsmærkenummer samt afdelingens navn.

KORRESPONDANCE.

En hollandsk spejder (14 år), ønsker at skrive på engelsk med dansk spejder.

En fransk spejder (16 år), ønsker at skrive på fransk med dansk spejder.

En tysk spejder (16 år), ønsker at skrive på tysk med dansk spejder.

Kan du tænke dig at korrespondere med en af disse spejdere kan du skrive til:

Postbox 44
København K.

UDENLANDSKE LEJRE 1952.

Der er modtaget en del indbydelser til danske spejdere til deltagelse i udenlandske lejre. Hvis du er interesseret, tal da med din tropsfører derom.

Norsk landslejr ved Stiklestad 1952
afholdes 31. juli til 6. august. Lejrkontingent 45 kr. pr. deltager. Ialt 300 deltagere fra Danmark er indbudt, fortrinsvis frændetroppe — eller -patruljer.

4. skotske int. patrulje jamborette
— en succes der gentages — afholdes 23. juli til 1. august 1952 efterfulgt af en 10 dages indkvartering i skotske hjem ved Blair Atholl, Portshire. Århus divisionen er specielt indbudt, men kan den ikke stille de 24 spejdere med førere, der er indbudt, er der måske chance for enkelte andre.

2. Essex int. jamborette
holdes 26. juli til 16. august (heraf fra 26. juli til 9. august indkvartering i engelske hjem) ved Hockley Woods nær Southend-on Sea. Indbudt 8 spejdere og 1 fører. Ophold gratis.

Welsh Scout Council Jamborette
holdes fra 28. juli til 11. august (1 uge indkvartering og 1 uge i lejr) ved Picton Castle. Indbudt 8 spejdere og 1 fører. Ophold gratis.

Nothern Ireland Scout Council Jamborette
fra den 24. juli til 11. august (1 uge indkvartering og 1 uge i lejr) nær ved Belfast. Indbudt 1 patrulje på 6 spejdere. Ophold gratis. Billetpris London-Belfast og retur opgives for en 16 års dreng at være £ 3.5.0.

9. internationale lejr ved Coimbra i Portugal
afholdes 16. august til 25. august. Lejrkontingent Esc. 200.00 (ca. 50 kr.). Desværre er der langt til Portugal, så rejsen er dyr og varer ca. 4 døgn hver vej med jernbane.

KFUM:s Scoutförbunds søspejderlejr
ved Göteborg 4.—14. juli. Indbudt 1 patrulje og en fører fra vort korps. Lejrafgift 40 sv. kr. Sejlende ankomst forventes.

Kay Lauritzen.

2 SPECIELLE TILBUD

Battledress-bluser

Khakifarvede eller mørkeblå. Bluserne er brugte engelske militærbluser, heluldne, kemisk rensede og hele.
De findes i størrelserne 6—8—10 altså til drenge fra 12 til 16 år (rygbredde 36—38—40 cm.).

Pris pr. stk. **12,50**

DUNSOVEPOSER

Naturfarvet, duntæt, twillsovepose — altså en lidt kraftig sovepose med 6 kanaler, hovedpude og fodstykke sælges for den ualmindelig billige pris **49,50**

kun begrænset antal — bestil omgående

Overtræk til hele posen khakifarvet med bændler..... 23,50

Den helt rigtige drengesko

Buffalo sko

med blanke nitter, lige det drenge ønsker sig — knagende stærke af juchtenlæder med „Greyhound" Army-sål — (90 dages garanti)

størr. 30—32	35,40
33—35	37,50
36—39	40,75

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen,
»Troldhøj«, Abenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 29
København K., tlf. Palæ 4526
Eksp. kl. 9—17½, fredag 9—19, lørdag 9—14
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Aarhus: Østergade 26, tlf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K.,
Telefon PAlæ 5711 . Kontortid kl. 8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284
Begge blades ekspedition: Korpskontoret.

FR. PALM GREISEN BOGTRYKKERI KBHVN